

A1 Akran zorbalığıyla ilgili kompozisyon konusu geldiğinde, ilk önce yazmak istemedim. Hani, bir çocuğumuzun saklı kırılmışlıkları, ruhuna ve benliğine yapışmış "Neden bunu yaptılar?" sorusuyla yüzleşmek istemedim belki de. Sonra düşündüm ve sizlerle paylaşmak istedim; bir çocuğun nasıl değersizleştirilmeye çalışıldığını.

Ben altıncı sınıftan beri akran zorbalığına uğrayan bir çocuğum. Fiziksel olmasa da psikolojik olarak fazlasıyla zorbalığa maruz kaldım. En acı tarafı da bunu hep hemcinslerimden görüyor olmamdı. Duyduğum hakaretler, küfürler ve aşağılamalar karşısında şaşırıp kalıyordum. Ne yapabiliirdim ki? Aynı tarzda karşılık veremezdim çünkü ben kavga ve küfür etmeyi bilmem ki. Yaptıklarının yanlış olduğunu anlatmaya çalışsam da, beni anlayabilecekler miydi? Onların nazarında ben suçluydum; çünkü derslerimdeki başarımlar ve aldığım yüksek notlar, onlarda "Ben neden başaramıyorum?" duygusunu pekiştiriyordu.

A2

Sessizdi ekran zorbalığı; çünkü zorbalamanın bir dili, nezaketi, erdemi ve saygınlığı yoktu. Sadece zorbalığı yapan çocuklar mı suçluydu? Oysaki ön yargıları yoktur çocukların. Daha küçüklüğünden beri egolu, empati kurmaktan yoksun, kötü davranışlarla ruhunu beslediğini düşünen o çocukları yetiştiren aileler çok mu masumdu? İşte bu nedenle toplumun okuyup geçen değil, okuyup düşünen ailelere ihtiyacı var.

Atatürk "Öğretmenler, yükselen yeni nesil sizin eseriniz olacaktır." derken, bu sorumluluk sadece öğretmenlere mi aittir? Anne babalar da bu sorumluluğun bir parçası değil mi? Çünkü aile eğitir, okul öğretir. Biz çocuklar, ailede hamur olup yoğrulur; okul hayatı boyunca da şekillenir ve pişeriz. Asıl mesele, hamurumuzun ne kadar kaliteli olduğudur.

A3

Bana gelince, bugün onuncu sınıfım ve hayatımda zorbalık hâlâ var ve olacak da. Ama bununla baş edebilmeyi öğrendim sanırım. Şimdi sadece yoluma ışık tutan gönlü güzel insanlarla yürüyorum. Herkese de bunu tavsiye ediyorum; çünkü o zaman dilinizde, niyetiniz de ve eylemlerinizi de güzelleşir.

Son olarak zorbalığa uğrayan bir çocuk olarak anne babalara nazıane birkaç tavsiyede bulunmak istiyorum: Çocuklarınıza pahalı hediyeler yerine kitap alın ve okumaya yönlendirin. Çünkü 200 kelimeyle düşünen biri, 2000 kelimeyle düşünen birini asla anlayamaz. Çantalarında makyaj malzemesi yerine kalem, defter ve kitap taşımayı öğretin çocuklarınıza. Akranlarını zorbalamanın güç olmadığını, asıl gücün hayal gücü olduğunu anlatın çocuklarınıza. Paylaşmanın, yardımlaşmanın ve erdemli olmanın güzelliğini aşılayın; işte o zaman zorbalığa uğrayan bütün çocukların sessiz ağılıkları son bulacaktır.